

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Hvis min argumentation er demagogi, så skyldes det, at hr. Pelle Voigt har tvunget mig til at bruge den samme metode, som han selv har brugt. Jeg var jo nødt til at udtale mig, som jeg gjorde, fordi hr. Pelle Voigt forsøgte at pille min argumentation i debatten i går fra hinanden gennem det ordvalg, som hr. Pelle Voigt brugte. Derfor skal hr. Pelle Voigt ikke gå herop og pibe over, at jeg faktisk replicerer på det, som han selv siger, og den argumentation, som han selv bruger imod mig.

Naturligvis så jeg meget gerne, at vi også kunne hjælpe i Somalia. Og hvis vi skulle stille de to opgaver op imod hinanden, altså om vi kan hjælpe i Jugoslavien eller vi kan hjælpe i Somalia, så ville jeg måske endda have ønsket, at vi havde valgt Somalia, for jeg synes, at behovet dér er umådelig stort, og nogle af de problemer, som vi har omkring Jugoslavienindsatsen, ville vi ikke have haft i Somalia. Derfor kunne det menneskeligt set være en skønnere opgave at gå ind og hjælpe i Somalia. Hjælpeopgaven i det tidligere Jugoslavien er meget ubehagelig. Men vi må jo erkende, at vi ikke kan løse alle opgaver, ligesom vi ikke kan deltage alle steder.

FN prøver at koordinere det hele, og FN har bedt os om først at påtage os opgaven i det tidligere Jugoslavien. Vi er nu kommet så langt med den, at vi kan sige: Her mener vi at have et mandskab, som vi kan stille til rådighed for den opgave, og så må vi bede om, at andre tager fat på Somaliaopgaven.

Formanden:

Vi er tilbage ved ordførerrækken.

Annette Just (FP):

Ingen bør på noget tidspunkt være i tvivl om, at Fremskridtspartiet også slutter op om FN's fredsbevarende missioner, men det er ikke det, vi diskuterer i dag. Det er måske nærmere, hvad vi kunne kalde en fredsskabende mission. Men det er det såmænd heller ikke, for 6.000 mand kan ikke gøre særlig meget i en borgerkrig som den, der foregår i Bosnien-Herzegovina. Ikke desto mindre er der altså nu samlet et politisk flertal, som vil sende danske jenser ned til en total borgerkrig, hvor man så

sent som i dag har set det største angreb på deres hovedstad nogen sinde i krigens forløb.

Det er en borgerkrig, hvor vi har etniske problemer, religiøse problemer og mange andre problemer. Det er en borgerkrig, som ingen har kunnet se hvordan man skulle løse – på trods af, at man har lavet utallige forsøg, og på trods af, at man har lavet utallige aftaler. Ingen af dem er blevet holdt. Så har FN sagt: Jamen vi må gøre noget for at få nødhjælpen frem. Lad os nu gå ud og rekognoscere i området og finde ud af, hvordan man gør det. Den danske regering er lynhurtig og siger: Jamen vi skal nok give tilsagn. Det fik vi da heldigvis forhindret så meget, at det i hvert fald kom i salen først, og så viser det sig, at rekognosceringseksperterne i Bosnien først om cirka en måned kommer med deres meddelelse om, hvorledes man overhovedet skal kunne klare disse problemer med at få konvojerne frem fra Split til Zagreb. Man har altså endnu ikke skaffet det, man på militærsprog kalder et komplet billede af, hvordan man vil løse problematikken.

Udenrigsministeren ser ud, som om han vil begynde at ryste lidt på hovedet, men så må jeg sige, at jeg bruger de svar, vi har fået i Forsvarsudvalget. Og jeg går ud fra, at de svar, vi får i Forsvarsudvalget, er korrekte, ellers står det da helt galt til.

Men selv om vi tager for givet, at disse oplysninger er korrekte, varer det altså en måned, før vi ved, hvorledes man vil fremføre disse konvojer med soldater, der overhovedet ikke kender noget som helst til det tidligere Jugoslavians problemer – med soldater, som ikke er uddannet til at gå ind og splitte op i en borgerkrig, med soldater, som ikke kender terrænet, med soldater, der skal ned i et helt nyt område.

Vi har også i Forsvarsudvalget gennem de, som hr. Helge Adam Møller sagde, utallige spørgsmål prøvet at danne os et indtryk af: Jamen har regeringen da gjort sig begreb om, hvad det vil koste? Vi har det i Fremskridtspartiet med også at se på omkostningerne, for vi ved, hvem der får regningen bagefter. Det har man ikke rigtig dannet sig noget begreb om i regeringen. Det sluger Socialdemokratiet selvfølgelig, for de er vant til at regne på den måde: Jamen det kan man jo klare ved en tillægsbevilling senere! Det har man aftalt i forsvarsforliget, at sådan gør man det. Og så ved vi i